

[Glistrup]

allerede første gang, vi fremsatte vort forslag, ville komme op og sige: ja, det er da helt rigtigt, hvad fremskridtspartiet siger, nu melder vi os straks ud af UNESCO. Men vi er da glade for, at vi har fået en debat, vistnok for første gang i masser af år, om UNESCOs forhold her i folketinget. Må det blive gentaget, inden der går alt for lang tid!

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Atter en gang kan jeg sige tak for modtagelsen af forslaget – med den begrundelse, at så få gav tilslutning til forslaget.

Jeg synes, at dele af indlæggene i for lille udstrækning kom ind til det, der er det centrale, som bl. a. fru Helle Degn, fru Hanne Engberg og hr. Stinus fremhævede, nemlig at det, det drejer sig om, er jo andet end nogle enkeltheder ved en konference i Beograd. Det er de meget, meget store problemer, der er opstået ved, at en forsvindende lille del af den samlede verdens befolkning mere eller mindre har monopol på at kunne modtage informationer og også på at give informationer videre ud, og det er denne mangel på balance, vi skal forsøge at rette op. Det var også derfor, jeg sagde det, jeg sagde i indledningen, at jeg godt var klar over, at det, det nok ville koncentrere sig om, var konferencen i Beograd og i den forbindelse spørgsmålet om ytringsfrihed.

Inden jeg gør et par bemærkninger om konferencen, vil jeg godt mere generelt sige, at jeg selvfølgelig ligesom hr. Bjørn Elmquist og andre, der har været inde på det samme, beklager, at der igennem årene har været tale om en stigende politisering inden for internationale organisationer. Vi ser det ved FNs generalforsamlinger, og vi ser det i underorganisationerne. Og hvad kan man så sige til det? Ja, man kan jo vælge forskellige fremgangsmåder. Man kan sige: stop verden, jeg vil af. Eller også kan man sige: sådan er verden altså nu engang sammensat, det er realiteterne, og det er de realiteter, vi må arbejde ud fra. Eller sagt på en anden måde: selv om vi erkender de problemer, der opstår, når en 77 lande-gruppe kører frem i en international organisation, eller man fra østlig side forsøger direkte at anvende internationale organer i en eller anden propagandahensigt, så må vi leve med disse realiteter. Jeg kan ikke se anden udvej, i hvert fald er det regeringens me-

get klare opfattelse. Jeg kan i den forbindelse give fuld tilslutning til bemærkninger af lignende art som dem, hr. Erhard Jakobsen fremkom med.

Jeg vil sige om Beogradkonferencen, at den efter regeringens opfattelse ikke med dansk deltagelse vedtog beslutninger, der kan siges at gå på tværs af de grundlæggende principper, vi står for, når det drejer sig om ytringsfrihed, og når det drejer sig om nogle andre principper, som jeg understregede i mit første indlæg.

Jeg vil for det første sige, at McBride-rapporten ikke på konferencen blev lagt frem til debat. Der var tale om, at denne rapport blev fremlagt af generalsekretæren, og at man ud fra den forelæggelse i et særligt udvalg behandlede 3 resolutionsforslag, ét fra hver af landegrupperne, nemlig ét fra østeuropæisk side, ét fra det, vi stadig væk kalder 77 lande-gruppen, og så ét fra EF. Hvad angår det sidste var det udarbejdet først og fremmest på dansk initiativ. Disse 3 stykker papir indgik som grundlag for arbejdet i en særlig redaktionsgruppe. Vestlig side var her repræsenteret af Storbritannien og USA. Her havde man så arbejdet med at forsøge at nå frem til en formulering, der kunne vedtages af samtlige, consensusprincippet.

De britiske og amerikanske forhandlere fandt, at de kunne anbefale de vestlige delegationer at deltage i en sådan fælles tilslutning til teksten, og derved blev det, idet man fra bl. a. dansk side, også fra svensk side, formulerede en række reservationer for at understrege, hvad den danske holdning var. Den var for det første, at UNESCO først og fremmest bør behandle de anbefalinger, som McBride-kommissionen var enig om, og ikke dem, som den ikke var enig om. For det andet, at den eliminering af negative virkninger af visse monopoler og koncentrationer under den nye verdensinformations- og kommunikationsorden, som var omtalt i resolutionen, skulle opfattes som et ønske om flere forskellige medier, som kan sikre en større og fri udveksling af nyheder og meninger. Og for det tredje, at definitionen af journalisters frihed og ansvar bør overlades til journalisterne selv og deres organisationer uden indblanding fra regeringsside.

Så skal jeg sige, at der i et sådant taktisk spil, som jo altid foregår på en sådan konference, var tale om et selvstændigt venezue-